

ning, hvor et og samme Individ er paa een Gang Mand, Frue og Jomfru — saa galt er det dog ikke i Ændringsforslaget — og dog er det vistnok en ret køn og god Sprogbehandling. Det levende Sprog er jo meget rigere, bøjeligere og kønnere end Skolesproget, som det rettes til af en Stilmager. For Resten skal jeg lade dette yderst personlige Overfald ligge.

Formanden: Der har dog ikke fundet noget saa personligt Overfald Sted, at Formanden har set sig foranlediget til at skride ind.

Ordføreren (Jensen-Knudstrup): Hvis jeg stod paa det samme Trin som det ærede Medlem, hvad Oplysning og Lærdom angaar, kunde jeg konstruere en lignende Henvendelse til ham som den, hvormed han sluttede sin Tale til mig. — Da Ministeren har lovet at forhandle med os om det væsentlige i Ændringsforslag Nr. 18 inden 3die Behandling, tager jeg paa dette Grundlag paa Mindretallets Vegne Ændringsforslaget tilbage.

Formanden: Ændringsforslag under Nr. 18 er taget tilbage. Ønsker nogen at optage det? (Ophold.) Det er bortfaldet.

Ordføreren (Jensen-Knudstrup): Den omtalte heftige Generalkritik rettedes endvidere, om muligt i stigende Grad, mod Ændringsforslag Nr. 11, som tager Sigte paa Lærerindernes og Smaa børnenes Overbebyrdelse. Ogsaa der stod det ærede Medlem for Langeland aldeles uforstaaende; det var, sagde han, fuldt ud ufornuftigt og meget udemokratisk — det under mig ikke — det vilde bringe Landsbyskolen betydeligt ned, den er jo ringe stillet i Forvejen — men det vilde sænke dens Niveau overmaade meget. Det ærede Medlem fandt det især underligt, at det ærede socialdemokratiske Mindretal kunde slutte sig dertil. Sandheden er imidlertid simpelthen den, at i de Skolemandskredse, hvor man følger med i Tidens Udvikling og med den nyere Skoles Principper og Tankegang, er man rask i Færd med at nedsætte Timetallet for Lærerinder og

Smaa børn i fuld Samklang med, hvad jeg sagde før, at det gælder om at tilvejebringe de sjælelige og legemlige Betingelser for, at Børnene kunne med Udbytte følge en timelang, vedholdende Undervisning. I Kristiania har man nedsat Lærerindernes ugentlige Timetal til 24, i Hamborg til 22. I København og paa Frederiksberg har man ogsaa begrænset det, og i det ny Forslag fra den i København nedsatte Kommission er det foreslaaet at begrænse Smaa børnenes daglige Timetal til 4. Det foreslaar man netop i disse Dage i København, og dog koster det ærede Medlem sig over den Uforstand, der lægger sig for Dagen i dette Ændringsforslag! Men i selve Motiverne til det foreliggende Forslag anfører Ministeren, at han flere Steder paa Landet har maattet nedsætte Smaa børnenes Timetal til 12—14 uden at skrækkes for de gruelige Følger i Retning af Folkeskolens Demoralisation, som det kunde medføre. Hvis jeg nu vilde sige, at det ærede Medlem ikke har kunnet læse dette, gik det jo ikke an. Det vilde munde ud i en Sammenligning, der maatte føres videre ud end den, det ærede Medlem var saa venlig at anstille mellem mig og en ung Seminarist, det vilde blive en Sammenligning mellem en Skoledreng og det ærede Medlem, men jeg staar ikke paa et saadant Dannelsesstrin, at jeg anvender den Slags Kampmidler.

Det sidste Mindretalsforslag, jeg er med til at stille, angaar de private Lærere. Jeg sagde jo slet ikke i mit Foredrag — det er en ren Tilsnigelse, eller det skyldes en daarlig Læseevne — jeg sagde slet ikke, at de nuværende Seminarister udgik med faa Kundskaber. Jeg sagde tværtimod, at de vare forlæste, at de vare godt hjemme i deres Skolebøger, men at deres Synskreds var noget snæver, deres aandelige Væsen noget begrænset, at der var noget slapt over dem, og jeg henviser der til mine Ytringer ved en tidligere Behandling. De ere komne noget slappede ud af Seminarierne paa Grund af en gennemterpende Eksamenslæsning. De have ikke som vi ældre Seminarister levet i en Gennembrudstid, hvor Ludvig Christian Møller sad paa Ranum og Svendsen i Jellinge, en Gennembrudstid, hvori der gødes frugtbargørende